

MEZINÁRODNÍ FIELD TRIALS BUSKO ZDRÓJ – POLSKO

Ve dnech 6.-11.září 2007 jsem měla tu čest posuzovat na trialových soutěžích, které pořádaly kynologické asociace Polska, Itálie a San Marina v báječných terénech v okolí města Busko Zdrój (Velkopolsko). K posuzování nás – mne a pana Navrátila, pozval hlavní pořadatel akce, pan Molinari.

Kvalita zazvěření loveckých terénů mi nebyla neznámá, protože jsem tam nebyla poprvé, již letos na jaře jsem tam posuzovala několik dní, ale tak velkou akci, jako byly letošní zářijové soutěže, jsem já osobně ještě nezažila. Každý den startovalo velké množství psů, v hlavních termínech jich bylo jistě kolem 150, a v poli bylo až 8 skupin. Soutěžilo se od 1. do 11. září, pouze 5.9. byl volný den. Jaký to byl nápor nejen na soutěžící psy (ti se měnili, neběželi každý den titíž), ale i na psovody a především na rozhodčí, to si lze jen obtížně představit. Byla jsem velmi ráda, že na mne připadlo „pouze“ 6 dnů posuzování, neboť můj pohybový aparát je již značně rozeschlý a posuzovat denně od rána do pozdního odpoledne psy, kteří v terénu hledají nejen rychle, ale i na velmi rozsáhlých plochách, na kterých se navíc dost obtížně chodilo (mokrý oranice, střídané vysokými krytinami, osetá pole či zvlněné sady), to byla pro mne „zabíračka“. Mohu s potěšením říci, že jsem přežila.

Nebudu se však zabývat svými problémy, podělím se s vámi o svoje zkušenosti a radosti!

První den jsme posuzovali ve dvojici s italským rozhodčím, panem Marcem Ragatzu, nám dobře známým z Duban 2007, skupinu britských plemen – praktický lov. Rozdělení soutěží totiž bylo na „praktický lov“ – zde měli psi možnost bodovat na koroptvích i bažantech – a „starne“ – tj. „koroptve“. Tam se počítaly body i chyby pouze na koroptvích. K dobrému výkonu na bažantu se sice mohlo přihlížet, ale pokud pes nevypracoval koroptví zvěř, nemohl být klasifikován. Na to doplatila jednou naše Duna, vedená paní Duškovou, která sice udělala opravdu krásný bod na bažantu, ale koroptve neměla, a tak jí nebyl započítán. Ani při jednom typu soutěže se nezkoušelo přinášení.

Zpět k prvému dni: měli jsme 12 párů vynikajících anglických stavěčů, vesměs všichni byli z Itálie, stejně jako jejich vůdci. Při obrovském nasazení, s jakým tito psi pracovali, ovšem snadno udělali chybičku, a to obvykle znamenalo vyloučení. Všichni setři (angličtí) pracovali v úžasném stylu, stejně tak i početně výrazně méně zastoupení pointři. Jako dva nejlepší se umístili AS Brik (výb.1, CACT) a pointer Alvaro (výb.2).

Tady ještě jednou odbočím – psi byli téměř výhradně předváděni profesionálními drezéry, a tak nebylo výjimkou, že celou skupinu zaplnil jediný vůdce. Psovodí - amatéři, kteří se tam objevili, byli velkou výjimkou – jeden z Polska, 2 z ČR a jeden z Holandska.

Druhý, třetí a čtvrtý den jsem posuzovala ve dvojici s rozhodčím z Itálie, panem Ambrosinim, dvě skupiny - kontinentální ohaře a italské ohaře, soutěže „starne“. Proč to rozdělení? Protože Italští ohaři měli svoje speciální soutěže, a kromě toho startovali i v soutěžích „otevřených“ – pro všechna plemena, a tak jsme některé viděli i dvakrát za den. A při rozsahu jedné skupiny „otevřené“ a jedné „italské“ jsme měli i 18 psů za den! Nicméně jsem velice vděčná, že jsem mohla vidět výkonnostní špičku italských ohařů při práci. Někteří byli báječní. Jinak tomu bylo u italských spinonů – těch se představilo jen několik a svými výkony mne nijak nenadchli. Podle informací, které jsem získala, je spinone v Itálii mnohem méně vídán na soutěžích a spíše je používán při lovu. Spinoni, které jsem měla možnost vidět, byli mohutní a přesto hodně pohybliví, ale vesměs jim dělalo problémy zvěř lokalizovat, takže bodovali jen výjimečně. Naopak italští krátkosrstí ohaři, i přes časté neúspěchy, předváděli velmi pěkné výkony, výborně pracovali vysokým nosem a i přes svoji relativní pomalost dokázali metodicky prohledat velmi rozsáhlý prostor. V jejich metodičnosti vidím jejich největší plus – valná část ostatních ohařů, především NKO, si s nějakým systémem hlavu nelámala, a pak záleželo jen na štěstí, aby rozhodčí nevyšlápli zvěř, kterou takový lovec

kilometrů přešel. Je možné, že tento způsob hledání je opodstatněný v běžně zazvěřených lokalitách, ale to neplatí o Busku – tam měli mnozí psi i několik kusů pernaté během krátkého času, po který na parkuru setrvali.

Nejlepší z italských ohařů byla v období, kdy já v Busku byla, fenka Malvazia pana Bottani. Tato fena předváděla nesmírně vyrovnané výkony po všechny dny, kdy startovala.

Pátý a šestý den již jsem posuzovala jen jednu skupinu solo soutěží kontinentálů – praktický lov -sama, pan kolega Ambrosino se vrátil do Itálie. I po tyto dva dny jsem viděla překrásné výkony. Pátý den mne doslova uchvátila již zmíněná Malvazia, která ode mne získala CACT a na závěrečné baráži pak dokázala vybojovat CACIT. Pro italského ohaře v otevřené soutěži úspěch jistě veliký! Musím tu zmínit, že právě Malvazia ani jednou nezacválala a její úžasný, prostorný klus uchvátil snad každého, kdo baráži, v níž bojovala s velmi úspěšným bretaňským ohařem Axsi pana Molinariho, přihlížel.

Šestý, tedy poslední den, jsme byli v nesmírně obtížných a přitom „přezvěřených“ terénech, kde bylo pro psy velmi těžké neudělat chybu. Nakonec se jako nejúspěšnější ukázal bretaňský ohař „Arno“ pana E. Marca z Francie, který získal ode mne CACT a v konečné baráži s fenkou NKO také CACIT.

Nakonec se musím zmínit i o našich účastnících – fenka BO „Duna“, vedená paní Duškovou, stejně jako fenka MOK „Zola z Tismenic“ pana Zoubka dokázaly udělat poslední den velmi pěkné body a obě byly oceněny „výborně“.

Helena Dvořáková

Agata Štveráčková